ΛΑΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ
ΕΝΙΑΙΑ ΜΕΤΩΠΑ
ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1980

Η ορθότητα ή οχι τής πολιτικής τού Λαικού Μετώπου (ΛΜ), είναι θέμα πού πρέπει νά προβληματίση κάθε Κύπριο αγωνιστή. Από αυτή τήν πολιτική τακτική εξαρτόνται σέ μεγάλο βαθμό οι νίκες ή οι ήττες τού εργατικού κινήματος.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΑΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Οταν λέμε τακτική λαικού μετώπου εννοούμε τήν τακτική συνεργασίας τών εργατικών κομμάτων μέ τήν άρχουσα τάξη ή μέ τμήματα αυτής. Η ταχτική αυτή εκδηλώνεται πολύμορφα. Π.Χ. κυβέρνηση εθνικής ενότητας μέ συμμετοχή δεξιών καί αριστερών υπουργών, σύμπραξη αριστερών εργατικών κομμάτων μέ αστικά κόμματα γιά τίς βουλευτικές εκλογές, ή ακόμα διάλυση τών εργατικών κομμάτων καί ένταξη τους στά κόμματα τών αστών (τό Αιγυπτιακό κομμουνιστικό κόμμα εντάχτηκε στό κόμμα τού Σαντάντ, τό κομμουνιστικό κόμμα Κίνας εντάχτηκε τό 1924 στό αστικό κόμμα Κουομιτάγκ).

Επίσης η ταχτική τού ΛΜ προβάλλεται μέ διάφορα αιτιολογικά. Π.χ. επειδή ο αγώνας είναι αντιιμπεριαλιστικός καί αντιφασιστικός καί σ'αυτόν μπορούν νά αγωνιστούν πλατύτερα στρώματα τού λαού τά οποίας ελέγχονται από αστικά κόμματα, ή ακόμη γιατί πρέπει πρώτα νά ολοκληρωθή ή αστικοδημοκρατική επανάσταση καί μετά νά σκεφτούμε γιά σοσιαλισμό.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Επειδή ο καλύτερος τρόπος νά εξετάσουμε τήν ορθότητα αυτής τής ταχτικής είναι η ιστορική πείρα, θά θά αναφερθούμε σέ μερικά συγκεκριμένα παραδείγματα εμπρακτης εφαρμογής τής ΛΜετωπικής ταχτικής.

Κίνα

Μέσα στά χρόνια 1925-27 τό εργατικό κίνημα στήν Κίνα βρισκόταν σέ μεγάλη άνοδο.

Η ένωση τής Κίνας, πού τότε η κάθε επαρχία είχε δική της κυβέρνηση καί στρατό, ήταν επιταχτική ανάγκη γιά τήν εμποροβιομηχανική αστική τάξη.

Η άνοδος τού εργατικού κινήματος ήταν μιά χρυσή ευκαιρία γιά τήν Κινέζικη αστική τάξη πού θά μπορούσε νά τήν χρησιμοποιήση γιά νά πετύχη τόν στόχο της. Νά ενώση δηλαδή τήν Κίνα, ανοίγοντας έτσι καινούργιους ορίζοντες στήν οικονομική της ανάπτυξη.

Τό κομμουνιστικό κόμμα Κίνας αφού δέχτηκε, κάτω από τήν καθοδήγιση τής 3ης Διεθνούς, τήν θεωρία τών "4 τάξεων"(εργάτες, αγρότες, διανοούμενοι, αστοί) εντάχθηκε στό κόμμα τών αστών πού ονομαζόταν Κουομιτάγκ.

Μέσα στά πλαίσια τής πόλιτικής ενοποίησης τής Κίνας, τόν Ιούλιο τού 1926 ο Τσάνκ-Κάι-Σέγκ πού ήταν αρχηγός τών στρατιωτικών δυνάμεων τού Κουομιτάγκ, ξεκίνησε από τίς νότιες εμπορικές περιοχές γιά νά φτάση στόν βιομηχανικό βορρά.
Γενικά η πορεία του ήταν εύκολη γιατί τό εργατικό κίνημα εκμηδένιζε τίς αντίπαλες δυνάμεις προσφέροντας τήν νίκη στόν Τσάνκ, πολλές φορές δίχως μάχη.

Ο Τσάνκ-Κάι-Σέγκ μόλις εγκαταστάθηκε στόν Βορρά, διέλυσε πολλά συδικάτα πνίγοντας στό αίμα τούς κομμουνιστές καί τό μαζικό εργατικό κίνημα.

Ισπανία

Τήν ταχτική τού ΛΜ παρά τά τραγικά αποτελέσματα στήν Κίνα, τήν είδαμε καί στήν Ισπανία μετά από δέκα χρόνια.

Τό 1936 κρινόταν τό μέλλον τής Ισπανίας. Ο καπιταλισμός ήταν πνιγμένος στά αξεπέραστα προβλήματα του. Οι αγορές ήταν ήδη κατειλημένες από τίς Ιμπεριαλιστικές χώρες. Η ανάπτυξη τής αγροτικής παραγωγής πού βρισκόταν σέ κακά χάλια εξαρτιόταν από τό άν θά μοιραστή η γή στούς αγρότες,κάτι πού δέν ήταν διατεθημένοι οι τσιφλικάδες νά κάνουν.

Τό εργατικό κίνημα βρισκόταν σέ συνεχή καί ραγδαία ανάπτυξη.

Η αστική δημοκρατία δέν μπορούσε νά εξυπηρετεί γιά πολλή καιρό ακόμη τά συμφέροντα τίς άρχουσας τάξης. Δύο λύσεις υπήρχαν εκ διαμέτρου αντίθετες. Φασισμός ή Σοσιαλιστική επανάσταση.

Στίς 16 τού Φλεβάρη 1936 μέ τήν πτώση τής κυβέρνησης Λερού-Χίλ Ρόμπελς τήν κυβέρνηση ανέλαβε τό ΛΜ. Αυτό αποτελείτο από τό ΚΚΙ,τό Σοσιαλιστικό Κόμμα(ΣΚ) καί άλλα αστικά κόμματα όπως η δημοκρατική αριστερά,η δημοκρατική ένωση,η Καταλωνική αριστερά καί οι Βάσκοι εθνικιστές. Τό ψηφοδέλτιο τού ΛΜ υποστήριξαν σιωπιλά καί οι αναρχικοί.

Η κυβέρνηση αυτή επέτρεψε στούς τσιφλικάδες νά κτυπήσουν ένοπλα τίς οργανώσεις τών εργατών γής,αντιτάχθηκε σέ εργατικές απεργίες καί λογόκρινε εργατικές εφημερίδες.

Τό πιό σημαντικό όμως χαρακτηριστικό τής αντεργατικής πολιτικής της ήταν η στάση της όταν εκδηλώθηκε τό πραξικόπημα τού Φράνκο

Ο Φράνκο στίς 17 Ιουλίου τού 1936 καταλαμβάνοντας τό Μαρόκο κάλεσε τίς Ισπανικές Φρουρές νά στασιάσουν. Τήν ίδια μέρα καταλήφθηκαν άλλες τρείς πολεις.

Η κυβέρνηση κατά τήν διάρκεια τής ημέρας εκείνης δέν έκανε τίποτα άλλο από καθησιχαστικές δαβαιβεώσεις ότι δέν συμβαίνει τίποτε. Αξίζει νά ειπωθή ότι αρνήθηκε νά οπλίση τούς εργάτες παρά τήν επιμονή καί τά παρακάλια τών συνδικαλιστικών ηγετών.

Στίς 18 τού Ιούλη τό ΚΚΙ καί τό ΣΚ σέ κοινή διακύρηξη τους διαβεβαιώνουν τήν κυβέρνηση ΛΜ ότι τήν εμπιστεύονται καί πειθαρχούν σ'αυτήν:

"....Η δημοκρατία έχει τήν επίσημη υπόσχεση τού Λαικού μετώπου πού συγκεντρώνει κάτω από τήν πειθαρχία τους ολάκερο τό Ισπανικό προλεταριάτο, ότι είναι αποφασισμένο καί χωρίς πάθος νά επέμβει στόν αγώνα μόλις η επέμβαση αυτή τού ζητηθεί.....Η κυβέρνηση διατάζει καί τό Λαικό μέτωπο πειθαρχεί."

Η κυβέρνηση είχε νά διαλέξει μεταξύ καπιταλισμού χωρίς όμως δημοκρατία ή Σοσιαλισμού. Τά συμφέροντα τής"φιλελεύθερης" μπουρζουαζίας πού ουσιαστικά ηγόταν τού ΛΜ ήταν σαφή. Εξίσου σαφής ήταν καί η απόφαση της. Διάλεξε καπιταλισμό.

Η εργατική τάξη βέβαια δέν περίμενε τό ΛΜ γιά νά αντισταθή. Η πραγματικά αξιοθαύμαστη καί ηρωική της αντίσταση δυστυχώς δέν κατάφερε νά εμποδίσει τίς δυνάμεις τού Φράνκο. Οπως είναι γνωστό η δικτατορία κυβέρνησε τήν Ισπανία γιά 40 χρόνια.

Αλλες Χώρες

Λαικομετωπικές κυβερνήσεις δημιουργήθηκαν στήν Γερμανία τό 1918 καί 1923. Καί οι δύο Γερμανικές επαναστάσεις ηττήθηκαν. ΛΜετωπική κυβέρνηση επίσης

εκτέλεσε δύο μεγάλους θεωριτικούς καί αγωνιστές τής Γερμανίας τήν Ρόζα Λουξεμπουργκ καί τόν Καρλ Λιμπνεχτ.

Κυβέρνηση ΛΜ ήταν καί αυτή τού Αλιέντε στήν Χιλή. Τά αποτελέσματα είναι πολύ γνωστά. Τό εργατικό κίνημα καταπνίγηκε. 50 χιλιάδες οι νεκροί εργάτες καί αγρότες, χιλιάδες αυτοί πού κρατούνται ακόμα στά μπουντρούμια τού δικτάτορα Πινοσέτ.

Στήν Ελλάδα η κεντρική επιτροπή τού ΚΚΕ μέ απόφαση της τό 1934 υοθετεί τήν πολιτική ΛΜ.
Η συμμαχία του τό 1935 μέ τό Φιλελεύθερο κόμμα, βοήθησε τούς Βενιζελικούς νά ξεγελάσουν τίς αντιμοναρχικές μάζες καί νά παλινορθώσουν τόν έκπτωτο βασιλιά.
Τό ΛΜ σέ συμμαχία μέ τούς Βενιζελικούς αναχαίτησε τό πανελλήνιο απεργιακό κίνημα καί τίς μεγάλες κινητοποιήσεις στήν Θεσαλλονίκη τόν Μάη τού 1936, προσφέροντας μιάν εύκολη νίκη στήν δικτατορία του Μεταξά.

Η κυβέρνηση Κερένσκυ τό 1917 στήν Ρωσσία είναι καί αυτή ένα κλασσικό παράδειγμα ΛΜ. Τόν Ιούλιο τού 1917 αυτή η κυβέρνησή κτύπησε τούς εργάτες καί καταδίωξε τούς ηγέτες του.

Η επιτυχία τής Οκτωβριανής επανάστασης οφείλεται στήν ανεξάρτητη πολιτική τών Μπολσεβίκων απέναντι στήν κυβέρνηση ΛΜ.

Κύπρος

Η τακτική τών Κυπριακών κομμάτων τής Αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) δέν ξεφεύγει από τά πλαίσια τής Λαικομετωπικής πολιτικής. Ο Νέος Δημοκράτης, θεωρητικό έντυπο τού ΑΚΕΛ, στό τεύχος 45 σελ.14 γράφει:

" ...Επίκεντρο τής πολιτικής τού ΑΚΕΛ στά 35 χρόνια τής υπαρξης του ήταν η ενότητα όλων τών πατριωτικών δυνάμεων τού τόπου, ανεξάρτητα από εθνικότητα,

κοινωνική θέση καί πολιτική παράταξη.(υπογρ.δικές μου).

Αλλά καί όταν ακόμα τό ΑΚΕΛ ξεπέρασε τά 35 του χρόνια δέν άλλαξε τό επίκεντρο τής πολιτικής του. Η πολιτική αυτή,όπως καί στό εξωτερικό,αποδείχτηκε λανθασμένη καί στήν Κύπρο.

Η υποστήριξη τού ΑΚΕΛ στό Μακαριακό κράτος καί τήν αστική τάξη, πού δέ αντιστοιχούσε ούτε κάν μέ τακτική ΛΜ αλλά μέ τακτική πλήρους υποταγής σ'αυτή, δέν ηταν αρκετή γιά νά αναγαιτήση τό πραξικόπημα τού 1974.

Ο Μακάριος βέβαια αντιστάθηκε στό πραξικόπημα μέ μερικές δυνάμεις. Ο μοναδικός όμως τρόπος πού θά μπορούσε νά εμποδίση τό πραξικόπημα ήταν ή οργάνωση τής εργατικής τάξης καί τού λαού σέ μιά ένοπλη καί λαική πολιτοφυλακή. Πολιτοφυλακή ελεγχόμενη από τόν ίδιο τόν λαό.

Κάτι τέτοιο όμως δέν θά ήθελε ό Μακάριος γιατί μιά οπλισμένη εργατική τάξη,συνεπαρμένη από τήν νίκη της ενάντια στόν φασισμό,θά μπορούσε νά αμφισβητήσει τήν ίδια τήν κυριαρχία τού κεφαλαίου. Ηταν πολύ λογικό λοιπόν τό Μακαριακό καθεστώς νά αποφύγει νά οπλίσει τήν τήν εργατική τάξη καί τόν λαό.

Τό ΑΚΕΛ όμως, σάν κομμουνιστικό κόμμα,πού κανονικά όχι μόνο δέν πρέπει νά φοβάται τήν αμφισβήτηση τού καπιταλιστικού συστήματος αλλά νά επιδιώκει τήν κατάλυση του, έπρεπε νά οργανώση ένοπλα τήν εργατική τάξη καί τόν λαό. Ακόμα καί άν κάτι τέτοιο θά σήμαινε διαχωρισμό μέ τόν Μακάριο.

Η πολιτική τής ΕΔΕΚ δέν διέφερε καί πολύ απ' αυτήν τού ΑΚΕΛ. Η διαφορά είναι ότι ή ίδια πήρε στά χέρια της μερικά όπλα. Αυτό βέβαια δέν σημαίνει καί πολλά πράγματα. Είναι σάν νά ενισχύεις τίς κρατικές δυνάμεις μέ 100-150 ανθρώπους δίχως μισθό.

Λαικομετωπική ήταν καί η συνεργασία τών αριστερών κομμάτων (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) μέ τό ΔΗΚΟ. Τά αποτελέσματα της είναι από τήν μιά επικίνδυνη άνοδος τού κόμματος τής άκρας δεξιάς ΔΗΣΥ καί από τήν άλλη η αντεργατική πολιτική τής κυβερνήσεως Κυπριανού.

Συμπέρασμα

Η πολιτική τού Λαικού Μετώπου, όπως αποδεικνύουν τά τραγικά γεγονότα τής παγκόσμιας εμπειρίας, είναι πολιτική ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ γιά τήν εργατική τάξη.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΜ

Οι ρίζες τής τακτικής αυτής είναι πολύ βαθιές. Εισηγητής της ήταν ο Στάλιν στό 7ο συνέδριο τής τρίτης Διεθνούς πού έγινε τό 35. Η τακτική αυτή είναι η λογική προέκταση τής"θεωρίας τών σταδίων" πού ήταν καί αυτή επινόηση τού Στάλιν.

Μέ βάση τήν θεωρία αυτή ο αντιφασιστικός καί ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας ξεχωρίζουν από τόν αγώνα γιά τόν Σοσιαλισμό. Ακόμα ο αγώνας γιά τόν Σοσιαλισμό δέν μπορεί νά αρχίση παρά όταν ολοκληρωθή η αστικοδημοκρατική επανάσταση. Ο Λένιν στό βιβλίο του " Η σημασία τής Οκτωβριανής επανάστασης" δείχνει μέ εξαιρετική σαφήνια τόν διαρκεί καί όχι τόν σταδιακό χαρακτήρα τής διαδικασίας γιά τήν προλεταριακή επανάσταση.

" Οι Καούτσκι,Χιλφερντινκ,Μάρτωφ,Τσέρνωφ,Τουράτι καί οι λοιποί ήρωες τού δυόμιση Μαρξισμού δέν μπορούν νά αντιληφθούν αυτή τήν αμοιβαία συσχέτηση μεταξύ μεταξύ τής αστικοδημοκρατικής επανάστασης καί τής προλεταριακής. Η πρώτη εξακολουθεί <u>μέσα</u> στήν δεύτερη. Η δεύτερη λύνει στό <u>διάβα</u> της τά προβλήματα τής πρώτης."

Ακόμα στό βιβλίο του " Εργάτες ενάντια στήν μονολιθικότητα" λέει:" Οι εργάτες πρέπει νά ανοίξουν

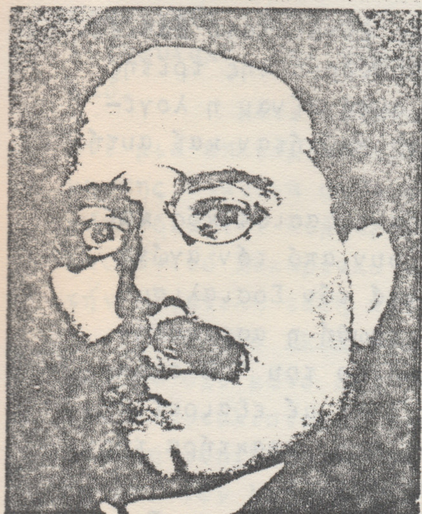

ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ

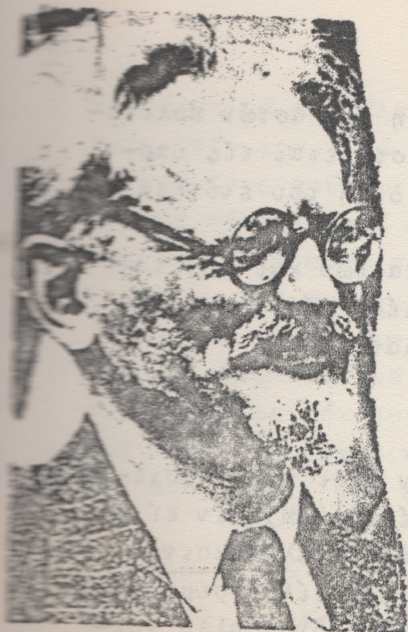
ΣΤΑΛΙΝ

Ο Στάλιν ήταν ο κύριος εμπνευστής τής "Θεωρίας τών Σταδίων" καί τής Λαικομετωπικής ταχτικής.

ΛΗΜΠΚΝΕΧΤ

Οι Λούξεμπουργκ καί Λήμπκνεχτ υπήρξαν οι μεγαλύτεροι θεωριτικοί καί αγωνιστές τού Γερμανικού προλεταριάτου.
Εχτελέστηκαν από Λαικομετωπική κυβέρνηση τής Γερμανίας.

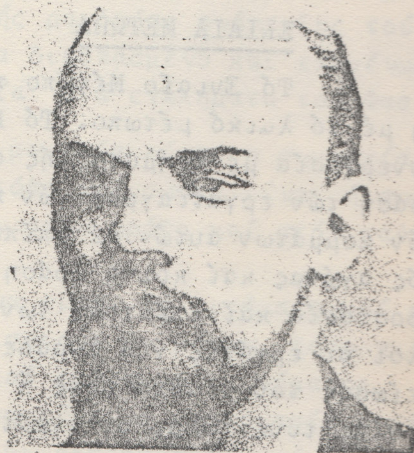

Λεόν Τρότσκι

Π. Πουλιόπουλος —

Ο Τρόσκι καί ο Ελληνας Πουλιόπουλος πάλαιψαν μέ όλες τους τίς δυνάμεις γιά ταχτική Ενιαίου Μετώπου.

ΛΕΝΙΝ

Η ανεξάρτητη πολιτική τών Μπολσεβίκων απέναντι στήν κυβέρνηση Κερένσκι καί τό κάλεσμα τους γιά κυβέρνηση Σοσιαλεπαναστατών καί Μενσεβίκων,ήταν ο κύριος λόγος πού οδήγησε τήν επανάσταση στήν νίκη.

τά μάτια τού λαού μπροστά στήν απάτη τών αστών πολιτικάντιδων. Νά τόν μάθουν νά μήν εμπιστεύεται τίς υποσχέσεις τους καί νά βασίζεται στήν δική του ενότητα καί στά δικά του μόνον όπλα."

Δυστυχώς τήν θεωρία τών σταδίων καί τήν τακτική τού ΛΜ ασπάστηκαν τά κόμματα μέλη τής 3ης Διεθνους καθώς καί τά σοσιαλιστικά κόμματα.

ΕΝΙΑΙΑ ΜΕΤΩΠΑ

Τό Ενιαίο Μέτωπο πάλης δέν έχει καμμιά σχέση μέ τό λαικό μέτωπο. Τό Ενιαίο Μέτωπο(ΕΜ) δέν είναι συνεργασία μέ τμήματα τής αστικής τάξης,αλλά κοινή δράση τών εργατιαγροτικών κομμάτων.Δέν είναι συμφωνία τών κομμάτων αυτών σέ επίπεδο ηγεσίας μόνο, αλλά κοινός αγώνας καί κοινή δράση τής βάσης τών κομμάτων γιά προστασία καί επέκταση τών εργατικών κατακτήσεων. Ολοι οι εργάτες γιά παράδειγμα, είναι εναντίον τής μείωσης τού μισθού τους ή τής αύξησης τού ωραρίου εργασίας τους. Ολοι οι αγρότες υποστηρίζουν τό μοίρασμα τής γής.

Τό κάλεσμα ενός επαναστατικού κόμματος ή οργάνωσης γιά ενότητα μέ άλλα εργατικά κόμματα πάνω σ' αυτή τήν βάση δέν μπορεί παρά νά έχει θετική επίδραση στίς εργατικές μάζες πού υποστηρίζουν τά ρεφορμιστικά κόμματα.

Τό κάλεσμα γιά ΕΜ έχει πραγματικά τεράστια διαπαιδαγωγική σημασία. Γιατί αποφεύγοντας το, οι ηγεσίες τών ρεφορμιστικών κομμάτων ξεσκεπάζωνται ανεπανόρθωτα απέναντι στούς εργάτες πού πειθαρχούν σ' αυτές.

Οι Μπολσεβίκοι τό 1917 καλώντας τά άλλα αριστερά κόμματα σέ συνεργασία στά πλαίσια ενός ΕΜ, κατάφεραν νά ξεσκεπάσουν τίς ηγεσίες τών ρεφορμιστικών

κομμάτων μέ αποτέλεσμα τήν ραγδαία αύξηση τών δυνάμεων τους στόν εργατικό καί αγριτικό χώρο. Η ανεξάρτητη πολιτική τους απέναντι στήν προσωρινή κυβέρνηση Κερένσκι καί τό κάλεσμα γιά ΕΜ βρήκε τήν ολοκληρωτική ιστορική της δικαίωση στήν σοσιαλιστική επανάσταση τού Οκτώβρη.

Αντίθετα μέ αυτή τήν σοφή πολιτική, τό ΚΚ Γερμανίας τό 1930 κατηγορόντας τό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα σάν Σοσιαλφασιστικό καί αρνούμενο κάθε συνεργασία μαζί του επέτρεψε τήν συνέχιση τής ραγδαίας ανάπτυξης τού Φασισμού. Τό εργατικό κίνημα διασπασμένο καί επομένως αδύνατο υπήρξε μιά εύκολη λία στά εγκλήματα τού Φασισμού.

Οσο λανθασμένη καί μοιραία είναι η συμμαχία μέ τήν δεξιά καί τούς αστούς, τόσο πιό σωστή είναι ή συμμαχία τών εργατικών κομμάτων στήν πράξη καί στόν καθημερινό αγώνα.

Οσο πιό συγκεκριμένα είναι τά αιτήματα καί ή βάση τής συνεργασίας τών αριστερών κομμάτων, τόσο πιό μεγάλες είναι καί οι νίκες τού εργατικού κινήματος.

Οσο πιό συγκεκριμένη είναι η συνεργασία αυτή τόσο πιό πολύ ξεγυμνόνωνται οι ρεφορμιστές καί οι αρνητές τού Σοσιαλισμού.

Η Ενιαιομετωπική πολιτική βρήκε τήν θεωριτική της έκφραση στό τρίτο συνέδριο τής τρίτης Διεθνούς από τόν ίδιο τόν Λένιν.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η Ε/Κ άρχουσα τάξη δεμένη στό άρμα τού Ιμπεριαλισμού είναι ανίκανη νά παλαίψει ενάντια σ'αυτόν.

Τό ΑΚΕΛ καί η ΕΔΕΚ ακολούθησαν μιά λαικομετωπική πολιτική. Καί όπως δείχνουν τά γεγονότα δέν λογαριάζουν νά τήν αλλάξουν.

Τό ΑΚΕΛ παρόλο πού διαχώρησε τήν θέση του από τήν κυβέρνηση Κυπριανού, γυρεύει κάποιον άλλον πατριώτη δεξιό γιά νά υποστηρίξει.
Ενώ η ΕΔΕΚ παρόλο πού καταψήφισε τόν προυπολογισμό γιά τό 1981, δέν φένεται νά αποσύρει τήν υποστήριξη της συνολικά από τόν Κυπριανού. γιατί συμφωνεί μαζί του στό "Εθνικό Ζήτημα".

Ποιά εμπιστοσύνη μπορεί νά έχει η Τ/Κ εργατική τάξη σέ κόμματα πού συμφωνούν στό εθνικό ζήτημα μέ αστούς πολιτικάντηδες; Ασφαλώς καμμιά, ιδιαίτερα στή στήν Κύπρο πού στήν περίοδο τής ψευτοδημοκρατίας 1960-1974,οι Τ/Κ θεωρούνται πολίτες δευτέρας κατηγορίας καί δεινοπάθησαν από τήν Ε/Κ αστική τάξη.

Η ενότητα Ε/Κ καί Τ/Κ εργαζομένων ,όμως, δέν κτίζεται πάνω στά ωραία λόγια καί στίς φιλιφρονήσεις. Κτίζεται πάνω στήν βάση τών σωστών αιτημάτων πού ενώνουν τούς εργαζομένους.

Ο αγώνας γιά απαλλαγή από τίς ξένες βάσεις, τόν Τούρκικο στρατό, τούς Ελληνες αξιωματικούς καί τόν Ελληνικό στρατό, καθώς επίσεις καί κοινωνικά αιτήματα είναι ό δρόμος γιά ενότητα Ελλήνων καί Τούρκων τής Κύπρου στήν πράξη.

Αυτός ο αγώνας δέν είναι ξέχωρος από τόν αγώνα γιά Σοσιαλισμό. Χρησιμοποιόντας τήν έκφραση τού Λένιν: "Ο πρώτος εξακολουθεί μέσα στόν δεύτερο,ο δεύτερος στό διάβα του ολοκληρώνει τόν πρώτο."

Παρόλο όμως πού τά Ε/Κ αριστερά κόμματα ακολούθησαν καί ακολουθούν λανθασμένη πολιτική,η εργατική τάξη καί ο λαός πιστεύουν σ'αυτά. Γι'αυτό ακριβώς τόν λόγο,κάτω από τήν ηγεσία τής εργατικής τάξης ο λαός πρέπει νά παλαίψει γιά <u>Κυβέρνηση Αριστεράς</u>.

Τό ΑΚΕΛ καί η ΕΔΕΚ συμφωνούν πάνω σέ μιά σειρά ζητήματα. Συμφωνούν στό διώξιμο τών βάσεων καί τών ξένων στρατών, συμφωνούν σέ μιά "δικαιότερη" κατανομή τού Εθνικού Εισοδήματος, συμφωνούν γιά τήν κρατικοποίηση τών πετρελαιοειδών καί άλλων μονοπωλίων, συμφωνούν γιά τήν κάθαρση καί τιμωρία τής άκρας Δεξιας.

Ας κόψουν λοιπόν τούς δεσμούς τους μέ τήν αστική τάξη. Είναι καιρός νά συγκεκριμενοποιήσουν τά αιτήματα τους καί νά ανεβούν στήν εξουσία.

Σ'αυτή τήν θέση, δηλαδή εμπρός γιά <u>κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ</u>, αντιτάσσεται ένα βασικό ερώτημα:
Αν τά κόμματα αυτά δημιουργήσουν κυβέρνηση, δέν θά υπάρξη κίνδυνος νέου πραξικοπήματος καί νέας εξωτερικής εισβολής;

Σ'αυτό τό ερώτημα έχουμε νά αντιτάξουμε ένα άλλο: Πού κατέληξε η υποστήριξη τών κομμάτων αυτών στόν Μακάριο; Οπως όλοι γνωρίζουμε ούτε τό πραξικόπημα ούτε η εισβολή αποτράπηκαν. Τό ΑΚΕΛ καί η ΕΔΕΚ περιορίστηκαν απλώς στήν υποστήριξη τού Μακαρίου αποφεύγοντας νά οργανώσουν τήν εργατική τάξη καί τόν λαό γιά νά μήν "ερεθίσουν", όπως ισχυρίζονταν, τήν ΕΟΚΑ Β΄καί τούς Ελληνες Αξκούς. Βέβαια οι φασίστες δέν χρειάζονταν, όπως αποδείχτηκε, ιδιαίτερα "ερεθίσματα" γιά νά κάνουν τό πραξικόπημα.

Σήμερα ο παγκόσμιος καπιταλισμός περνά τήν σοβαρότερη κρίση του μετά τόν 2ο παγκόσμιο πόλεμο.

Η κρίση αυτή εκφράστηκε καί στήν Κύπρο μέ φοβερά έντονο τρόπο: Χρεωκοπία τού Συνεργατισμού, συνεχής αύξηση τών τιμών, σταμάτημα τών δανείων, κίνδυνος μαζικών απολύσεων, φορολογικά μέτρα κλπ.
Η κυβέρνηση έφτασε στό σημείο νά απειλή ακόμα νά καταργήση καί πολλά από τά βασικά κεκτημένα τής εργατικής τάξης. Π.χ. Αναστολή τού (κουτσουρεμένου) τιμαριθμηκού

επιδόματος καί αποσύνδεση του από τά πετρελαιοειδή. Σέ τέτοιες περίοδες κρίσης τού συστήματος είναι πού χρειάζονται οι αστοί τήν φασιστική δεξιά. Η τελευταία θά κτυπίση κάθε εργάτη πού δέν θά δεχτεί παθητικά στίς πλάτες του τά βάρη τής κρίσης.

Είτε τό θέλουν τά κόμματα τής αριστεράς, είτε όχι, η ταξική πάλη θά εντείνεται. Οι απεργίες καί οί εργατικοί αγώνες θά μπούν στήν ημερησία διάταξη. Η ταξική πάλη εξαρτάται κύρια από τήν αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας καί όχι από τίς θελήσεις τής ηγεσίας τών κομμάτων πού αντιπροσωπεύουν κάθε τάξη.

Η ταξική αναμέτρηση είναι αναπόφευκτη. Απ'αυτήν θά βγή κάποια νικήτρια τάξη. Ας σεβαστούν λοιπόν τήν δύναμη τους τά κόμματα τής αριστεράς καί ας ανεβούν στήν εξουσία. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος νά βγή νικήτρια από τήν αναμέτρηση η εργατική τάξη.

Βέβαια αναφαίροντας όλα αυτά αποδείξαμε ότι ο κίνδυνος πραξικοπήματος ή νέας εξωτερικής επεμβάσεως υπάρχει λίγο-πολύ ανεξάρτητα από τόν βαθμό υποχωριτικότητας τών κομμάτων(ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ). Δέν έχουμε όμως αναφερτή μέ πιό τρόπο τά κόμματα τής αριστεράς θά εμποδίσουν ένα νέο πραξικόπημα ή εισβολή.

Η δημηουργία ένοπλης λαικής πολιτοφυλακής μέ έλεγχο από τόν ίδιο τόν λαό, είναι ό μόνος τρόπος αντιμετώπισης τών κινδύνων πού απειλούν τήν εργατική τάξη καί τόν λαό. Ο οπλισμένος εργάτης καί αγρότης, ο οπλισμένος λαός έχουν τήν δύναμη νά τά βάλουν μέ οποιονδήποτε εχθρό τών λαικών συμφφρόντων. Παράδειγμα τής κολοσσιαίας δύναμης τού λαού είναι τά πρόσφατα γεγονότα στό Ιράν. Ο Περσικός στρατός τού Σάχη, από τούς καλύτερα οπλισμένους στόν κόσμο, στάθηκε αδύναμος μπροστά στήν λαική ορμή.

ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ καί Κυπριακό

Μιλήσαμε γιά τήν αναγκαιότητα τής εξουσίας τών κομμάτων τής αριστεράς. Γιά νά γίνη όμως τέτοιου είδους συνεργασία πρέπει τουλάχιστον τά κόμματα αυτά νά συμφωνίσουν σέ κάποιο πρόγραμμα. (Αυτό βέβαια δέν σημαίνει ότι τό κάθε κόμμα δέν έχει καί τό ανεξάρτητο πρόγραμμα του.)

Πιό πάνω έχουμε αναφερτή σέ μιά σειρά αιτήματα πού σέ γενικές γραμμές τό ΑΚΕΛ καί η ΕΔΕΚ συμφωνούν. Παρ'όλα αυτά κάποιος θά μπορούσε νά πή πώς τά κόμματα αυτά διαφωνούν πάνω σέ ένα πολύ βασικό ζήτημα, τό Κυπριακό.

Κατά τήν γνώμη μας οι διαφορές τους δέν είναι τόσο μεγάλες όσο φαίνονται. Η ΕΔΕΚ προσπαθεί διαμέσου τού Κυπριανού νά πετύχη υποχωρήσεις από τήν πλευρά τού Ντεκτάς. Τό ΑΚΕΛ προσπαθεί νά βρεί κάποιο άλλο δεξιό πατριώτη γιά νά πετύχη διαμέσου του μιά παρόμοια λύση μέ λιγότερες όμως υποχωρήσεις από τόν Ντεκτάς.

Κανένα όμως κόμμα από τά δύο αμφισβήτησαν τό δικαίωμα τών αστών, Ε/Κ καί Τ/Κ, νά αποφασίζουν γιά τίς τύχες τών αντίστοιχων λαών.

Τά Ε/Κ αριστερά κόμματα πρέπει νά προσπαθήσουν νά διαμορφώσουν μιά κοινή πολιτική μέ τά Τ/Κ αριστερά κόμματα τήν οποία νά προωθήσουν από κοινού. Η κατάκτηση τής εξουσίας από αυτά τά κόμματα στόν Βορρά καί στόν Νότο θά διευκολύνει τήν προώθηση τής κοινής πολιτικής Ε/Κ καί Τ/Κ γιά λύση τού Κυπριακού.

Καθήκοντα Αριστερής Κυβέρνησης

Τά κόμματα τής αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ), πρέπει νά αναιβούν στήν εξουσία καί νά προωθήσουν τά <u>δικά τους κοινά αιτήματα</u>. Πιό κάτω θά απαριθμήσουμε τά πιό βασικά αιτήματα πού κατά τήν γνώμη μας πρέπει νά ικανοποιηθούν

έστω καί άν δέν προτείνονται όλα,αυτή τήν στιγμή,από τό ΑΚΕΛ καί τήν ΕΔΕΚ.

1) Οργάνωση ένοπλης λαικής πολιτιφυλακής.

2) Διάλυση τών βάσεων καί διώξιμο τής ξένης στρατιωτικής παρουσιάς στόν Νότο.(Μιλούμε γι'αυτό τόν γεωγραφικό χώρο γιατί εκεί θά περιοριστούν οι εξουσίες τής κυβέρνησης.Ελπίζουμε καί αγωνιζόμαστε στόν βαθμό πού μπορούμε γιά παρόμοιες εξελίξεις στόν Βορρά.)

3) Αυξήσεις σέ όλα τά επίπεδα τών εργαζομένων καί ρύθμηση τών συλλογικών συμβάσεων σέ κοντινά χρονικά διαστήματα.

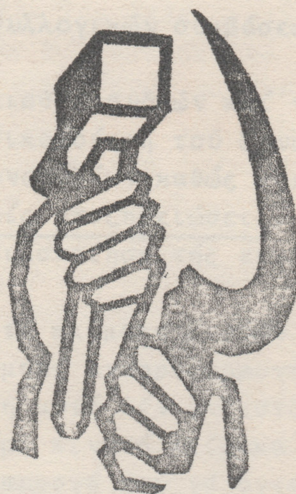
4) Ισομισθία ανδρών καί γυναικών.

5) Κρατικοποίηση τού ξένου κεφαλαίου,τών ντόπιων καί ξένων μονοπωλίων καθώς καί τών τραπεζιτικών συγκροτημάτων <u>χωρίς αποζημειώσεις</u>.

6) Κρατικοποίηση τής εκκλησιαστικής γής καί περιουσίας.

7) Κινητή κλίμακα μισθών καί ωραρίων. Παρά τήν δήθεν τιμαριθμηκή αναπροσαρμογή τών μισθών,παρατηρούμε ότι η αύξηση αυτή δέν αντιστοιχεί στίς αυξήσεις τών τιμών.Οταν λέμε κινητή κλίμακα μισθών εννοούμε τιμαριθμηκή αναπροσαρμογή πού νά ανταποκρίνεται πλήρως στ΄ στίς αυξήσεις τών τιμών.
Κάθε άνθρωπος έχει τό δικαίωμα να΄δουλέυει.Αν τό καπιταλιστικό σύστημα δέν μπορεί νά ικανοποιήση τό δικαίωμα του αυτό,φέρει ολοκληρωτικά τήν ευθύνη.
Οταν λέμε <u>κινιτή κλίμακα ωραρίων</u> εννοούμε νά δίνεται δουλειά στούς ανέργους μειώνοντας τίς ώρες εργασίας τών υπολοίπων εργατών <u>χωρίς μείωση τών μισθών</u>.

8) Διάλυση καί παραδειγματική τιμωρία τής φασιστικής ακροδεξιάς.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ